

Wielka wojna z Zakonem 1409-1411

Po Unii w Krewie (1385 rok) władcą Polski został Litwin Jagiełło, który poślubił córkę Ludwika Andegaweńskiego, Jadwigę. Unia personalna z Litwą prowadziła do zaostrenia stosunków z Zakonem Krzyżackim, który dążył do podboju litewskiej Żmudzi. Pretekstem do walki Krzyżaków przeciw Litwinom i Żmudzinom było ich pogaństwo, jednak po koronacji Jagiełły, który na chrzcie przyjął imię Władysław, cała Litwa wraz z nim przeszła na chrześcijaństwo. Interesy polsko-litewskie i zakonne były więc nie do pogodzenia.

Krzyżacy ufni w swą potęgę prowokowali starcie z Polakami. Jagiełło w odpowiedzi w 1409 roku zdecydował się na wojnę. Kulminacyjnym jej punktem była jedna z największych bitew ówczesnej Europy, która odbyła się na polach Grunwaldu w 1410 roku. Spotkały się dwie wielkie armie, z jednej strony wspierane przez rycerstwo z prawie całej Europy zachodniej (głównie niemieckie) oddziały krzyżackie oraz z drugiej strony liczniejsze, ale słabiej uzbrojone wojska polsko-litewskie wspierane przez oddziały tatarskie i ruskie. Bitwa była bardzo zacięta, jednak ostatecznie zakończyła się zdecydowanym zwycięstwem sił polsko-litewskich. Istnieją różne teorie na temat przyczyn porażki wojsk zakonnych, jednak niewątpliwie duże znaczenie miały umiejętności dowódcze, jakimi wykazał się polski sztab, gdyż zważywszy na lepsze wyszkolenie i uzbrojenie sojuszników Zakonu siły obu stron były dosyć wyrównane. Po grunwaldzkim zwycięstwie wojska Polskie bezskutecznie oblegały Malbork

Wojna z Zakonem zakończyła się pokojem w Toruniu zawartym w 1411 roku. Zważywszy na porażkę pod Grunwaldem postanowienia pokoju były bardzo korzystne dla Zakonu Krzyżackiego. Zatrzymywał on pomorze gdańskie i ziemię chełmińską, zobowiązywał się jedynie do zaprzestania ataków na Litwę i Polskę.